

[Gerda Møller.]

hjem af og til at kunne blive afløst for derefter at kunne samle sig så meget desto mere om den fortsatte pleje og pasning af det handicappede barn.

Ministeren siger i § 7, at det er staten, der afholder udgifterne ved uddannelsen af det personale, der søger de godkendte kursus, og videre, at personalet under uddannelsen har ret til godtgørelse for mistede indtægter. Men samtidig står der i ministerens bemærkninger til lovforslaget, at dette svarer til de gældende regler. Jeg synes ikke, jeg vil undlade at gøre ministeren opmærksom på, at der dog må være en forskel fra nuværende praksis og til det, der er foreslået i lovforslaget, idet det dog hidtil har været sådan, at det var en ret for kommunen at yde denne støtte med op til 80 pct., medens det nu bliver en pligt. Jeg nævner bare dette forhold, fordi jeg ikke synes, at ministerens bemærkninger helt svarer til virkeligheden. Jeg anfægter ikke princippet; det er de fleste kommuner vel nok i forvejen gået ind for.

Jeg må også lige sige, at i bemærkningerne til lovforslagets § 3 er det anført, at ordningen kan administreres således, at husmoderafløsning om nødvendigt straks etableres, således at den nødvendige rekvisition tilvejebringes senere. Vi er enige i at indføres denne praksis i loven, for vi ved alle sammen, at der kan opstå situationer, hvor man har brug for husmoderafløsning, men ikke tilstrækkelig hurtigt kan få fremskaffet en lægerekvisition.

Til det øvrige i lovforslaget om at gøre begge ordninger obligatoriske fra 1. april d.å. og indføres fælles refusionsbestemmelser har mit parti intet at indvende. Dels har loven af 1963 om husmoderafløsning stort set givet den nødvendige basis og erfaring med hensyn til at skabe en tilfredsstillende ordning i kommunerne, foruden at den forpligter med hensyn til det obligatoriske, dels er det en nødvendig administrativ forenkling. Med hensyn til, at kommunalbestyrelserne fremover selv skal have lov til at sammensætte det udvalg, der skal administrere de to ordninger, kan vi kun erklære os tilfredse med dette ud fra vor stilling til den kommunale selvbestemmelsesret.

Med disse ord skal jeg på det konservative folkepartis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Eva Ree: Socialministerens lovforslag om husmoderafløsning og hjemmehjælp adskiller sig på flere områder fra det lovforslag, den tidligere minister for familiens anliggender, fru Camma Larsen-Ledet, fremsatte her i november måned. Dette lovforslags første behandling findes omtalt i Folketingstidende 1967-68, 1. samling, sp. 1955-75.

Dengang som nu forudsættes det, at loven træder i kraft 1. april, altså om få dage. Det skyldes, at 1. april er sidste frist for samtlige landets kommuner til at indføre en husmoderafløsningsordning, og at også hjemmehjælpsordningen skal være indført i kommunerne den 1. april 1968.

Jeg skal på venstres vegne tilsige en både velvillig og hurtig udvalgsbehandling. Det sidste er jo simpelt hen også nødvendigt.

Så må det i øvrigt gøre udvalgsarbejdet både lettere og hurtigere, at socialministeren har forladt den tidligere familieministers tanke om udsendelse af børnemedhjælpere — et forslag, der dengang gav anledning til nogen debat.

I korthed går lovforslaget ud på en koordinering af husmoderafløsningsordningen og hjemmehjælpsordningen. Da mange kommuner alligevel administrerer de to ordninger under ét, og da det også mange steder er de samme kvinder, der udfører arbejdet, må det være både hensigtsmæssigt og praktisk at samle reglerne for de to bistandsordninger i én lov — også af hensyn til refusionsordningen.

Ellers er det stort set de tidligere bestemmelser, der følges, men der er som noget nyt i lovforslaget indføjet en bestemmelse om udsendelse af husmoderafløserne til lejlighedsvis aflastning af familier, der har et handicappet barn hjemme. Den tanke vil vi gerne støtte; vi finder det absolut positivt, at der nu vil kunne gives de hjem, der har et barn med fysiske eller psykiske lidelser, en støtte eller aflastning, når det er tiltrængt.

Jeg vil gerne pege på, at jeg finder § 1 i den gældende lov, hvorefter det påhviler enhver kommunalbestyrelse at iværksætte en husmoderafløsningsordning, bedre end lovforslagets § 1, hvorefter kommunalbestyrelserne skal drage omsorg for, at der findes en husmoderafløsningsordning og en